

PAPP-FÜR JÁNOS

Júdás a táncparketten

Zudor Jánosnak

*kering a valcer ritmusára, mintha
semmi nem történne. léptei zebra-
csíkos táncparkettre érnek. fél feje
tenyerébe hull. csak Jézus intésére
vár. Júdás rohadtul nincs magánál
amikor a kereszt(eződés)hez érkezik.
átszáguld az életen, majd oda-vissza
megtapossa, és persze mindent tagad.
a Posticum versfalai közt vár valamire,
valamire, ami nem jön. 10+2 lej és át-
csoszog a parkon. cigarettát vásárol
és kólát. letüdözi Várad egykedvű nap-
jait. kezében kereszttel indul Júdás felé,
zsebében lángra lobbannak az el sem
kezdett versek. a befejezés még mindig
az intésre vár, de a jel elszivárog Jézus
lehunyt szemhéjai mögött. a tánclépések
egyre rövidebbek, talán inkább valami
ritmusos csoszogás. cigaretta, kóla és
egy nagy slukk látomás.*

kilengések

Iancu Laurának

*csak ülni és semmi mást, nem gondolni
az élet végetnemérő íveire, hogy elférek
alattuk, vagy épp fennakadok. lendületből
átkelni a kétség és bizonytalanság kereszt-
eződéseim, a csalódások hidja alatt hajlék-
talanra vetkőzni, felismerni a lakatlan arc-
okat, akik mindvégig a hátam mögé szorultak
valamiért. a meztelen éjszaka fedezékében
csak ülni és semmi mást, elugrani a fájdalmas
ütközések epicentrumából, felkeresni azokat,
akikkel elkerültük egymást, megrajzolni a
véletlenek kesze-kusza vonalait, felfedezni
önmagam labirintusát, lemaradni, lassítani
a halálba tartó lendületben. csak ülni és
semmi mást, a legutolsó pillanatban irányt
váltani a sors nélküli utakra, ahol nincs
kényszerű és beidegződött, hülyén bámulni
egy pillanatot, melyben nem moccan semmi és
abszolút nulla minden változás. visszaülni
a hintára, amit nem lökött meg senki, onnan
kezdeni mindent előlről. csak ülni és semmi
mást, nem ugrani addig, amíg a legmagasabbra
nem lengtem.*

kezdet

apu. azt ígérted, játszótérre megyünk.
 csak beköszönsz a kocsmába és jössz is.
 én próbálom lökni magam a hintán, ahogy
 anyu mutatta, csak a legelső lökést tedd
 meg nekem, aztán már biztos menne magától.
 persze besötétedett. lehet, túl sokan voltak,
 és mire mindenkinek köszöntél, elfelejtettél
 meglökni. a többi gyerek már rég hazament.
 minden játék visszaállt a helyére. én mindvégig
 mozdulatlan vagyok, szinte észre sem lehet venni.
 azóta is türelmesen várom, hogy neked is.

köszönj.

tegnapi

szemedben ellobban az éjszaka,
 frontálisan ütköző tekintetek
 kereszteződése, minden mozdulat
 moccanásra vált, szívmegeállással
 robog át rajtunk az éjszaka.
 szívünkön ráncolódik a sötét,
 zsebre dugott kézzel állsz a
 visszafordulásban. borzalmas
 látni árvaságod. leszállópályán
 a tekintet, kiülök puszta homlokodra, és
 megteríték az ígéretek közt. fogalmam
 sincs, mit keresek itt. itt, és ebben
 a szédült magasságban. innen nézve,
 minden olyan egyszerű. segítség nélkül
 is meg tudom érinteni magam, csak az
 irányt mutasd. de engedd, hogy az
 utolsókat csakis én, szemlehungyva,
 egyedül. egyetlen napraforgó virágán
 bolyong a naplemente. tanácstalan vagyok,
 akár egy temető. végigsimítod szélverte
 arcomat, fülembé súgysz egy részletet a
 tegnapi harangozásból. eltűnsz a félholtra
 vert tájban. újságokban kristálypohár,
 nem látszol ki sehol a pakolásból. megfor-
 dulsz, az egész hátad egyetlen átdöfött
 ítélet. nekitámaszkodik tekintetem, betört
 arcomon már semmi ép nincs, ami veled még
 egy kicsit egész lehet. indulsz a lépés
 mázsáival, egy pillanatra megállsz a küszöbön,
 egyensúlyozol a kétségek közt. a tükröből látom.

sírsz.